

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ἡ ἱστορία τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ

Ἐκεῖ ὅπου «τελειοῦται» ἡ Δύναμις τοῦ Χριστοῦ* «Ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ»

Ὁ Παῦλος Κούλης γεννήθηκε τὸ 1946 στὴν Πάτρα.
Ἦταν τὸ τέταρτο ἀπὸ τὰ ἑννέα παιδιά τῆς οἰκογένειας.

Σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν, ἐνῶ τελίωσε τὶς σπουδές του στὴ Θεολογικὴ Σχολή, διαγνώσθηκε μὲ σκλήρυνση κατὰ πλάκας.

Ἀναγκάσθηκε ἔτσι νὰ ἀναθεωρήσει ὅλα του τὰ σχέδια.

Ἀργότερα ἔλεγε, ὅτι ὅταν τελίωσε τὴν Θεολογικὴ Σχολή, μπῆκε γιὰ μεταπτυχιακὲς σπουδὲς στὴν Ἀνωτάτη Ἀκαδημία τοῦ Πόνου.

Κάθε χρόνο ἐόρταζε τὴν «ἐπέτειο τῆς ἀσθενείας του» καὶ στὰ εἴκοσι χρόνια, ἐτέλεσε εὐχαριστήρια Θεία Λειτουργία.

Τὸν ἐρώτησαν κάποτε: «Κύριε Παῦλο, πότε ἄρχισε ἡ ἀρρώστια σας;». **Κι** ὁ Παῦλος ἀπάντησε: «**Μὲ** συχωρεῖτε, τότε δὲν ἄρχισε ἡ ἀρρώστια μου, ἀλλὰ ἡ Ἱστορία τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ».

Ἐγραφε σὲ μίᾳ ἐπιστολῇ πρὸς γνωστό του Ἱερέα:

«**Πρὶν** 5 ἡμέρες (στὶς 13.5) κλείσαν τὰ 14 χρόνια τῆς ἐν Ἀγάπῃ δυναμικῆς ἐπεμβάσεως στὴν προσωπικὴ μου ταλαίπωρη ζωή. **Τὸν** εἶδα, **Τὸν** βλέπω, **Τὸν** εὐγνωμονῶ γιὰ ὅλα. **Νά** ἔναι τ' ὄνομά Του εὐλογημένο. **Ἦξε**ρε τί ἔκανε. **Ξέ**ρει τί κάνει. **Μόν**ο νὰ μὴν χαθεῖ ὁ σκοπός, ὁ στόχος. **Ἡ** ΒΑΣΙΛΕΙΑ Του...».

Αγαπημένο του ρητό: «ὅταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμί» (Β' Κορ. ιβ' 10).

Από τὸ ἀναπηρικό ἀμαξίδιο, σὰν ἀπὸ ἄλλο ἄμβωνα, καὶ μέσα ἀπὸ τὰ ἄρθρα του (ὕπῃρξε ἀρθρογράφος καὶ τοῦ περιοδικοῦ μας μὲ τὸ ψευδώνυμο «Παγκράτης Κ»), οἰκοδόμησε εἰς Χριστὸν πολλοὺς ὁμοιοπαθεῖς καὶ ὑγιεῖς.

Ο Παῦλος Κούλης ὑπῆρξε ἰδρυτικό μέλος τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου «*Ἡ Βηθεσδά, μέριμνα γιὰ τὸν ἀνάπηρο*» καὶ ὁ σημαντικότερος συνεργάτης τοῦ ἰδρυτοῦ, τετραπληγικοῦ, Κλήμη Στεφανίδη. **Μετὰ** τὴν κοίμηση τοῦ τελευταίου, τὸν διαδέχθηκε σὰν ἀντιπρόεδρος.

Τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του εἶχε παραδοθεῖ πλήρως στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγαπημένο του θέμα εἶχε γίνει ἡ **Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν**.

Ο θάνατος ἤλθε ἐνῶ κοιμόταν, στίς 26 Αὐγούστου τοῦ 1992.

* * *

Παραθέτουμε τὸ τελευταῖο του κείμενο, πὸ δημοσιεύτηκε μετὰ τὴν κοίμησή του στὸ περιοδικὸ «Ἡ Βηθεσδά».

«Θεέ μου, Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ... (καὶ) ἡ σκέψη μου σκάλωσε... στίς... δυὸ ὠραῖες εἰκόνες τοῦ Κυρίου, πὸν εἰσῆλθε τῶν θυρῶν κεκλεισμένων πρὸς τοὺς Μαθητάς Του καὶ τοῦ Κυρίου τῆς Ἀποκαλύψεως, πὸν στέκεται μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς καρδιάς μας καὶ χτυπάει δυνατὰ, ζητώντας νὰ μπεῖ μέσα...

Στὴν πρώτη περίπτωση οἱ πόρτες ἦταν κλεισμένες, διὰ τὸν φόβο τῶν Ἰουδαίων. Στὴν δευτέρη μένουν ἐρμητικὰ κλειστές, διὰ τὸν φόβο τῶν πολλῶν μου παθῶν.

Ἀλήθεια, Θεέ μου, τὰ πάθη μου δὲν μ' ἀφήνουν νὰ σ' ἀνοίξω νὰ μπεῖς. Συγχώρησέ με γιὰτι καὶ γὰρ συμφωνῶ μαζί τους, συνευδοκῶ.

Θεέ μου, νὰ πῶ κάτι; Μὴ μὲ παρεξηγήσεις! Εἶναι πολλὰ τὰ πάθη μου. Γι' αὐτὸ μὴν περιμένεις ποτέ, στὰ χάλια πὸν εἶμαι, ἀπὸ μένα τὸ ναί. Γιατί δὲν μπορῶ, Θεέ μου, νὰ πῶ μιὰ μεγάλη κουβέντα. Ἔτσι ὅπως εἶμαι, ξέχνα το. Μὴν περιμένεις.

Ἄν θέλεις, κάνε κάτι ἄλλο. Ὅπως τότε εἰσῆλθες τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἔτσι νὰ μπείς καὶ ἀπὸ τὶς κλειστὲς πόρτες τῆς καρδιάς μου.

Ὅμως μιὰ χάρη ἀκόμη. Τότε μπῆκες μέσα χωρὶς νὰ πειράξεις τὶς πόρτες. Τώρα σὲ μένα θέλω νὰ τὰ σπάσεις ὅλα, νὰ μὴν ἀφήσεις τίποτα καὶ νὰ μπείς μέσα γιὰ μέσα.

Κάνε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς μου νὰ εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὑπέροχος διάλογος ποὺ ὑπάρχει στὴν Ἀποκάλυψη: “Ἴδὸν ἔρχομαι ταχύ... **Ναὶ ἔρχου Κύριε Ἰησοῦ”.**

Κύριε, ἡ τελευταία ἀνάσα τῆς ζωῆς μου νὰ εἶναι αὐτή: **Ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ, καὶ ἔτσι νὰ ἀνταμώσωμε. **ΑΜΗΝ**».**

(*) Περιόδ. «**Ἡ Δράση μας**», ἀριθ. τεύχους 510/Ἰούνιος-Ἰούλιος 2013, σελ. 259. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.